

EL TEMPS

Roque Moreno, secretari general de l'agrupació alacantina del PSPV-PSOE, portaveu socialista al consistori i diputat provincial, parla per telèfon.

Tot esperant la trucada de Pajín

Leire Pajín rumia qui serà el candidat socialista a l'alcaldia d'Alacant, l'any vinent. El secretari general del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, no vol més enfrontaments amb la responsable d'organització federal i acceptarà el nom que ella li propose. Roque Moreno, líder de l'agrupació local, portaveu municipal i declarat alartista, espera bo i resignat.

És tota una evidència, que l'enamorament polític de Leire Pajín i Jorge Alarte fou encara més fugaç que el de l'actriu italiana Gina Lollobrigida i l'empresari català Javier Rigau. La parella de paper cuixé anuncià un casament que mai no s'acomplí, però la benidormera i l'alaquaser

ni tan sols van parlar de matrimoni. L'endemà del dia que ella el convertí en secretari general dels socialistes valencians, tots dos van veure clar que no pensaven igual: ni a l'hora d'escollir la primera direcció provincial alacantina, ni a l'hora d'elaborar la llista als comicis europeus, ni a l'hora d'encarar

la moció de censura de Benidorm, ni a l'hora de defensar el transvasament Tajo-Segura... Tothora es palesava el distanciament.

Conscient de la incompatibilitat de caràcters, Alarte ha assumit amb resignació que en segons quins àmbits haurà d'acatar allò que dictamine la secretària d'organització federal, i no sols perquè el càrrec d'ella tinga més pes, sinó, sobretot, perquè Pajín controla les comarques meridionals amb més comoditat encara que no ho fa José Joaquín Ripoll al PP. Comptat i debatut, Pajín s'ha convertit en la zaplanista particular d'Alarte, en la persona que li recorda –sense haver de dir-li-ho cara a cara– que no té el partit tan dominat com voldria.

De la mateixa manera, Ana Barceló, l'alcaldessa de Saix (Alt Vinalopó), dirigeix amb desimboltura l'executiva provincial d'Alacant, la menys procliu a Alarte. I és que, en realitat, el líder de país tan sols confia plenament en la província de València, atès que la de Castelló –per bé que no tan crítica com l'alacantina– és majoritàriament afí a Ximo Puig, el seu rival al congrés nacional del setembre del 2008.

Resultats de les eleccions municipals a Alacant 1995

Participació: 70,2 %

Candidatura	Vots	%	Regidors
PP	72.004	48,71	14
PSOE	54.120	36,61	10
Esquerra Unida-Els Verds	17.262	11,68	3
Solidaritat Cívica d'Alacant	1.521	1,03	
Alacant Unida	1.192	0,81	

Resultats de les eleccions municipals a Alacant 1999

Participació: 57,4 %

Candidatura	Vots	%	Regidors
PP	64.479	50,26	15
PSOE	48.426	37,74	11
EUPV	8.162	6,36	1
Bloc-Els Verds	3.389	2,64	
UV	1.187	0,93	
Els Verds Ecologistes Pacifistes	1.151	0,90	

Resultats de les eleccions municipals a Alacant 2003

Participació: 62,1 %

Candidatura	Vots	%	Regidors
PP	69.547	48,82	14
PSOE	55.783	39,14	12
Esquerra Unida-Els Verds	9.259	6,50	1
Bloc-EV	4.206	2,95	
Els Verds-Ecopacifistes	1.958	1,37	

Resultats de les eleccions municipals a Alacant 2007

Participació: 60,2 %

Candidatura	Vots	%	Regidors
PP	63.695	44,90	15
PSOE	59.625	42,03	14
EUPV-VERDS-IR: ACORD	7.014	4,94	
Veïns per Alacant	4.659	3,28	
Ciudadans	2.060	1,45	
Bloc-Els Verds	1.663	1,17	
Els Verds-Ecopacifistes	1.166	0,82	

FONT: ARXIU HISTÒRIC ELECTORAL

Ateses aquestes circumstàncies, Alarte ha optat per mantenir-se al marge de l'elecció de cap de llista a la ciutat d'Alacant –la segona del País Valencià, amb vora 350.000 habitants–, un procés en què el més ben col·locat, curiosament, és l'alarmista Roque Moreno, que va mostrar-se partidari de l'actual secretari general quan Pajín encara mirava de persuadir Barceló i l'alcalde d'Elx, Alejandro Soler, perquè participaren a la cursa en qüestió, tot garantint-los que tindrien prou suport a

l'11è congrés. Moreno, en canvi, sempre va fer costat a Alarte, des del primer moment. De fet, fou un dels motors de la campanya d'Alarte al sud, alhora que un dels càrrecs orgànics més importants que van significar-se en favor seu. De ben poc li servirà a Moreno aquell suport decidit a favor d'Alarte, però, ara que aquest ha pres la determinació de no interferir gaire en aquest procés.

L'atomització del PSPV alacantí –el de la ciutat– impedeix a Moreno i a Alarte de fer plans. Dels catorze re-

EL TEMPS

Jorge Alarte i Leire Pajín, el dia que Pajín s'estrenava al Senat. A la dreta hi ha Ana Barceló, secretària provincial d'Alacant, i a sota, Elena Martín, secretària d'organització del PSPV-PSOE. Alarte no mou ni un dit al sud sense l'aquiescència d'elles.

gidors que integren el grup municipal al consistori –només un menys que el PP–, n'hi ha cinc que han esdevingut un contrapès molt important: Lalo Díez, Manuel de Barros, Àngel Pernias, Maria José Adsuar i Maria Dolores Cardona –l'anomenat G5–, els quals, tot i ser més propers a Alarte que no a Pajín, rebutgen el pacte de tres entre Roque Moreno, Àngel Franco i Carmen Sánchez Brufal, entesa interna sobre la qual s'aferma el poder del primer. A l'última assemblea local, el trident aconseguí, no obstant això, un suport tímid a la gestió de Moreno, que tan sols van ratificar el 70% dels militants presents a la votació. Franco, un històric de la formació, ha passat de controlar el 60% al 35% de l'agrupació. Si conservara la preponderància antiga, hauria fet secretari general municipal Gabriel Echavarrri, per comptes de Moreno, i ara miraria de convèncer el portaveu del PSPV a les Corts, Àngel Luna, perquè es presentara de nou a l'alcaldia que tan sols ocupà del 1991

al 1995, encara que l'afectat no en vol ni sentir parlar, ni que li diguen –com li diuen– que segons les enquestes té un nivell de coneixença del 98,5% –el més elevat de tots els polítics de la ciutat– i una valoració notable.

Val a dir que l'agrupació alacantina té, si fa no fa, tants militants com la de València –uns 1.300–, tot i tenir menys de la meitat de població. És un partit igualment caïnita, però més viu, potser perquè els socialistes alacantins, a diferència dels valencians, sempre es queden a les portes de recuperar la vara de comandament perduda el 1995.

Sense projecte. Siga com siga, l'expectativa de tocar poder no ha permès de mantenir un projecte opositor sòlid. Com passa a València, els canvis de cap de llista han estat una constant. José Antonio Pina el 1999, Blas Bernal el 2003 i Etelvina Andreu el 2007. Aquesta darrera es va quedar a 4.070 paperetes de la majoria absoluta, i de fet no governa perquè Esquerra Unida va perdre la representació que fins aleshores tenia a l'ajuntament. Només que EUPV i Bloc Nacionalista Valencià hi hagueren concorregut en coalició, o que formacions de nou encuny i presentades com a progressistes no s'hi hagueren presentat, el centre-esquerra governaria ara la capital de l'Alacantí. Malgrat tot, Andreu féu les maletes tan bon punt va poder fer-ho, aprofitant que el seu mentor, el científic Bernat Sòria, li oferí la direcció general de Consum del Ministeri de Sanitat espanyol, una ocupació més llaminera i còmoda que no l'oposició a Luis Díaz Alperi, l'alcalde d'Alacant des del 1995 que, temps a venir, però, ha cedit el testimoni a Sonia Castedo, molt més jove i popular que no ell.

Un excés de confiança de Castedo pot menar a una derrota que els conservadors temen de fa temps. Dos factors poden fer-li perdre els pocs vots amb què ara superen els socialistes: d'una banda, la proposta de crear un espai d'oci per al jove (un lloc per a beure-hi alcohol). D'una altra, el seu canvi

d'opinió sobre qüestions candents com ara la instal·lació de la multinacional Ikea i l'enderroc de la històrica casa Carbonell, que implicaria l'ampliació de l'Esplanada d'Espanya que defensa.

El cas és que el 2007 Andreu va superar Alperi durant bona part del recompte, però va defallir a la fi, quan es van rebre els resultats de les meses més centríques. A diferència del cap i casal, on el PP venç a tots els barris, a Alacant els socialistes guanyen als més perifèrics i humils, mentre que els conservadors arrassen als més tradicionals i rics. La distància als més benestants és tan sideral, però, que esmicola els rèdits obtinguts pels socialistes a la resta.

Roque, alcalde? Si a l'11è congrés nacional la colla de Pajín recomanà de votar "Alarte, por descarte", ara podria fer alcaldable Roque Moreno –doctor en història de la Universitat d'Alacant (UA), de la qual fou vice-rector de relacions institucionals– amb la mateixa poca il·lúsió. Té l'avantatge de ser el secretari general local i el portaveu al consistori que rellevà Etelvina Andreu, però certament té una projecció pública minsa. "Ni sent ni pateix", diuen fins i tot aquells que li són més favorables, que no són pas una legió. En dos anys al capdavant del partit a Alacant, només ha conreat el suport entusiasta d'ex-companyans de la UA.

A més, són públiques les topades que ha tingut amb la secretària general provincial, Ana Barceló, que va respondre a la premsa unes declaracions de Moreno en què aquest ja es veia no sols candidat del 2011, sinó directament alcalde. Barceló li va etzibar que n'hi ha que pensen en el bé propi, no en el del partit. Amb tot, Moreno no havia sinó ratificat l'aval que Alarte, en accedir a la direcció del PSPV, li va donar com a candidat, en dues ocasions: en una reunió amb els regidors socialistes i en un míting a la ciutat en què l'estrella convidada era José Blanco, vice-secretari general del PSOE, que està enfrontat amb Pajín i defensa aferrissadament Alarte.

Antonio Fernández Valenzuela ha presidit la Cambra de Comerç d'Alacant set anys, i ara acaba de demanar el reingrés al PSPV-PSOE d'Alacant. S'hi donà de baixa en accedir a la Cambra.

Com que Pajín s'ha fet forta al sud i la collita del 2011 no s'espera pas especialment bona, Blanco –com Alarte– també deixarà mans lliures a Pajín, perquè siga ella que es responsabilitze d'una possible patacada a Alacant, una de les poques ciutats de l'estat espanyol que els socialistes podrien arrabassar al PP. Per damunt de tot, el PSOE vol evitar unes eleccions primàries que encara transmetrien més sensació de desgovern al si del partit.

En aquest sentit, compte amb les possibilitats de la secretària d'organització –número 3– del PSPV, Elena Martín, bona amiga de Pajín, jove i ex-assessora del grup municipal alacantí. Però, també, amb la veterana diputada al Congrés espanyol Juana Serna, i amb Luis Berenguer, president de la Comisión Nacional de la Competencia. I, sobretot, compte amb un empresari que ha abandonat la presidència de la Cambra de Comerç d'Alacant i ha reingressat al partit, Antonio Fernández Valenzuela, que un dia presidí la Diputació alacantina. Si algú demana opinió a l'alcalde d'Elx, Alejandro Soler –vice-secretari general del PSPV, número 2, gràcies a Pajín–, la resposta serà aquesta: "El candidat ha de ser ell."

Victor Maceda

A l'11è congrés del PSPV, la colla de Pajín recomanà de votar "Alarte, por descarte", i ara podria fer igual amb Roque Moreno